

בבית המשפט העליון

עה"ס 6896/20

עה"ס 6928/20

לפני: כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המערער בעה"ס 6896/20: פנחס פלקס עטיה

המערער בעה"ס 6928/20: יגאל חלווני

נ ג ד

המשיב בעה"ס 6896/20
ובעה"ס 6928/20: היועץ המשפטי לממשלה

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים ב-תה"ג
5049-12-19 מיום 9.9.2020 שניתנה על ידי השופטת ח' מ'
לומפ

תאריך הישיבה: כ"ט בניסן התשפ"א (11.04.2021)

בשם המערער בעה"ס
6896/20: עו"ד עדי קידר

בשם המערער בעה"ס
6928/20: עו"ד אבי חימי; עו"ד משה וייס

בשם המשיב בעה"ס 6896/20
ובעה"ס 6928/20: עו"ד ינאי גורני

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעורים על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' ח' לומפ) בתה"ג 5049-12-19 מיום 9.9.2020, בגדרה הוכרז כי כל אחד מהמערערים בר-הסגרה לנורבגיה, לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה).

רקע עובדתי

2. ביום 1.12.2019 ביקשה ממשלת נורבגיה להסגיר לידיה את המערערים על יסוד האמנה האירופית בענייני הסגרה (כתבי אמנה 647, 17, 87 (להלן: בקשת ההסגרה ו-אמנת ההסגרה בהתאמה)), בגין ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה (במסגרת קבוצה עבריינית מאורגנת). העבירה על פי הקודקס הפלילי הנורבגי, נושאת לצידה 12 שנות מאסר. העבירות המקבילות לכך בדין הישראלי הן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות והתחזות לאדם אחר בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 415 ו-441 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), אשר עונשן המרבי הוא 5 ו-3 שנות מאסר, בהתאמה.

משהוגשה בקשת ההסגרה בעניינם של המערערים, פנה המשיב לבית המשפט המחוזי בירושלים, מכוח סעיף 3 לחוק ההסגרה, להכריז על המערערים כבני הסגרה לנורבגיה.

יצוין כי המערער בעה"ס 6896/20 (להלן: עטיה) הוא אזרח ותושב ישראל בעת ביצוע העבירות בגינן נתבקשה הסגרתו, ואילו המערער בעה"ס 6928/2 (להלן: חלווני), אינו אזרח ישראל.

3. כמפורט בבקשת ההסגרה, בין התאריכים ה-23.9.2019 עד ליום 8.10.2019 ביצעו המערערים לכאורה עבירות מרמה נרחבות כלפי החברה הנורבגית Edison Norge AS, org (להלן: החברה). על פי הנטען, המערערים פנו במספר הזדמנויות ובדרכי התקשרות שונות, לרבות התקשרות בדוא"ל, למנהל החברה (להלן: המתלונן), תוך שהם מתחזים למנהל חברת האם שלה, שמושבה באיטליה, וכן לעורך הדין הפועל לכאורה מטעמה בשוויץ, והורו למתלונן להעביר סכומי כסף גדולים לחשבונות בנק בהונג קונג, לכאורה לצורך עסקה חשאית של חברת האם. בהתאם להנחיות המערערים, הורה המתלונן לבנק הנורבגי בו התנהל חשבון החברה להעביר סכומי כסף לחשבונות בנק בהונג קונג, בסכום מצטבר של 13,645,000 דולר אמריקאי ו-500,000 אירו.

יצוין כי נכון למועד הגשת בקשת ההסגרה הכספים לא הושבו לבעליהם, ועד למועד מתן החלטת בית המשפט המחוזי לא נמסר כל עדכון בעניין.

כמפורט בטיעוני המשיב, לאחר שנודע למתלונן ולחברה כי העברות הכספים בוצעו על סמך הוראות כוזבות, משטרת נורבגיה פתחה בחקירה סמויה והורתה למתלונן לעמוד עם המערערים בקשר מבוקר, ממנו נלמד כי מבצעי המרמה נמצאים בישראל. על בסיס נתונים שהתקבלו ממשטרת נורבגיה איתרה משטרת ישראל מכשיר טלפון נייד ששימש את המערערים לביצוע המרמה, והם נעצרו ביום 16.1.2019 במסגרת תיק חקירה ישראלי.

ההליכים בפני בית המשפט המחוזי

4. במסגרת הדיון בעתירת המשיב, הגישו המערערים בקשה לקבלת חומרי חקירה. בקשה זו התקבלה בחלקה בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 17.5.2020, בגדרה הורה על העברת סרטוני האבטחה מיום המעצר ותייעוד וידאו של מעצר המערערים, וכן קלטת חקירותיהם ותמליליהם.

5. בית המשפט המחוזי הכריז בהחלטה מיום 9.9.2020, כי כל אחד מהמערערים בר-הסגרה, לאחר שקבע כי תנאי ההסגרה המנויים בסעיף 2א לחוק ההסגרה התקיימו, וכי לא חלים בעניינם סייגים להסגרתם.

בכלל זה, נקבע כי לשם עמידה בתנאי הקבוע בסעיף 2א(א)(2) לחוק ההסגרה – הדורש כי אדם אשר מתבקשת הסגרתו יהא "נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת" – אין צורך בהגשת כתב אישום "פורמלי" נגד המערערים בנורבגיה, אלא די בפתירת הליכים פליליים המצביעים על כוונה להעמידו לדין, כפי שנעשה במקרה דנן.

עוד נקבע כי דרישת ההדדיות, לפי סעיף 2א(ב) לחוק ההסגרה, מתקיימת; ולצורך כך הפנה בית המשפט המחוזי להלכה הפסוקה ולפיה התנאי מתקיים אף אם המדינה המבקשת אמנם אינה מסגירה את אזרחיה, אך תחת זאת מעמידה אותם לדין בתחומה – כפי שנוהגת נורבגיה.

6. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי הוכחה "אחיזה לאישום", לצורך ההכרזה על כל אחד משני המערערים כעל בר-הסגרה לפי סעיף 9 לחוק ההסגרה, תוך שהודגש כי

לא נדרש להוכיח את נסיבותיו המחמירות של סעיף העבירה המיוחס להם, בכלל זה ביצוע עבירות במסגרת פשיעה מאורגנת; ודי בהוכחת "אחיזה לאישום" באופן כללי.

מסקנה זו נסמכה על מכלול הראיות שפורטו בבקשת ההסגרה.

בהתייחס לחלווני, נטען כי החומר הראייתי הלכאורי כולל: דו"ח פעולה ממשטרת ישראל ותיעוד ממצלמת אבטחה המתארים את מעצרו, מהם עולה כי במהלך המעצר השליך מכיסו מכשיר טלפון נייד, ובו גישה לתיבת דוא"ל ממנה בוצעו מעשי המרמה, פרטי הקשר של המתלונן, תיעוד התקשרויות עם המתלונן ומסמכים שנשלחו במסגרת החקירה הסמויה; חקירת חלווני, בה טען כי אין לו קשר לטלפון הנייד אותו השליך; תמליל שיחות שהוקלטו בהאזנת סתר בנורבגיה, בה משוחחים המתחזים עם המתלונן ומזכר בדבר השוואת קולות מאת ממשטרת ישראל, בו צוין כי קולו של אחד המתחזים בשיחות בנורבגיה דומה לקולו של חלווני, וכי "ככלל הקולות הנשמעים בהקלטות מנורבגיה דומים לקולותיהם של שני המשיבים [המעוררים – י' א']".

בהתייחס לעטיה, כלל החומר הראייתי הלכאורי דו"ח פעולה ממשטרת ישראל וסרטון ממצלמת אבטחה במקום המעצר, המתארים ומתעדים את מעצרו זמן קצר לאחר מעצרו של חלווני, בהיותו נושא תיק ובו נמצאו שלושה טלפונים ניידים, תוך שהוא טוען שאחד מהם אינו שייך לו – ובו כרטיס טיסה על שם מנהל חברת האם אליו התחזו המערערים ופרטי חשבונות הבנק בהונג קונג, ואשר משמש לחיבור מחשב לאינטרנט ששימש לביצוע המרמה ותיעוד התקשרויות בינו לבין המכשיר שנתפס בידי חלווני; חקירתו בה טען כי אינו קשור לאחד ממכשירי הטלפון הניידים שנמצאו בתיקו; וכן מזכר השוואת הקולות שצוין לעיל.

טענת עטיה לפגמים בדו"ח המעצר נדחתה אף היא, ונקבע כי יש לבררה בהליך העיקרי; כך גם טענות המערערים שלפיהן נפלו פגמים בהתנהלות המשיב בטיפול בבקשת ההסגרה נדחו אף הן.

בית המשפט המחוזי קובע בהחלטתו:

"... הראיות המהוות בסיס לעתירה, מעלות חשד כבד לביצוע העבירות, ולא ניתן לומר כי הראיות הקושרות את המשיבים [המעוררים – י' א'] הן חסרות ערך על פניהן. אני סבורה שמארג ראיות זה קושר את המשיבים [המעוררים – י' א'] לביצוע המעשים המיוחסים להם,

וממלא אחר דרישת ה"אחיזה לאישום" (עמ' 14, פסקה 49 לפסק הדין).

לבסוף, נדחו טענות לעניין חוקתיות ההסגרה וההגנה מן הצדק, תוך שבית המשפט המחוזי הפנה לפסיקות בית משפט זה שלפיהן סעיפי החוק עומדים בתנאי פסקת ההגבלה שבסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

טענות הצדדים בערעורים

7. במסגרת הערעורים שלפנינו, טוענים המערערים כי לא נתקיימו תנאי הסף לצורך הסגרתם, ומפנים את טענותיהם הן כלפי החלטת בית המשפט המחוזי להעביר חומרי חקירה בענייניהם והן כלפי ההחלטה לגופה בשאלת התקיימות התנאים הנדרשים לצורך הסגרתם.

8. אשר להחלטה בעניין מסירת חומרי החקירה, נטען כי קיימים חומרים נוספים שהיה על המשיב למסור לידיהם – ובהם חומרי חקירה המתייחסים למעורבים אחרים בפרשה.

בהתייחס להחלטה להכריז כי המערערים ברי-הסגרה, נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי דרישות הסף הקבועות בסעיף 2א לחוק ההסגרה מתקיימות. זאת מאחר שלשיטתם, משטרם הוגש נגדם כתב אישום בנוורבגיה, אין לאפשר את הסגרתם – וזאת מאחר שייתכן כי יוחלט לבסוף להעמידם לדין דווקא בישראל, בה עדיין מתנהלת חקירה פלילית בעניינם.

9. כמו כן, לטענת המערערים, הראיות הלכאוריות שצורפו לבקשת ההסגרה אינן מקיימות "אחיזה לאישום" לפי סעיף 9 לחוק ההסגרה, ואף מטעם זה אין לאפשר את הסגרתם.

בכלל זה, נטען כי לא הוכחה התקיימותן של "נסיבות מחמירות" ובפרט כי העבירות בוצעו במסגרת "קבוצה עבריינית"; כי שגה בית המשפט המחוזי בדחותו את בקשתם להעביר לעיונם את מלוא חומר החקירה בפרשה, לרבות חומרי חקירה המתייחסים למעורבים אחרים בפרשה; וכי המזכר המשווה בין קולות המעורבים במעשה המרמה, כפי שנקלטו בהאזנות הסתר, לבין קולות המערערים לא נהיר באשר לזיהוי שני המערערים, ועל כן יש להעביר לידיהם את תוצרי ההאזנה הגולמיים לשם בחינת ההשוואה האמורה.

בא כוחו של חלווני מוסיף וטוען להיעדר ראייה הקושרת בינו לבין הכספים אשר הועברו להונג קונג; וכי, לשיטתו, הראייה היחידה הקושרת אותו לאירוע המרמה היא מכשיר הטלפון הנייד – אשר נתפס בעת מעצרו ומשויך אליו לכאורה – ואף ראייה לכאורית זו, היא ראייה נסיבתית גרידא, שהרי טרם הוכח כי הטלפון הנייד שייך לו.

בא כוחו של עטיה מוסיף ומשיג על חומר החקירה שעמד בבסיס מעצרו. לטענתו, מעצרו הסתמך בעיקרו של דבר על איכון מכשירי הטלפון הניידים שנתפסו במקום המעצר הקשורים לכאורה למערערים, ואולם עטיה עצמו הגיע למקום לאחר שחלווני ואחרים נעצרו; כי מצלמות האבטחה לא תיעדו את תפיסת הטלפונים מידי עטיה; כי תפיסת החפצים – ובהם הטלפונים הניידים – נעשתה שלא כדין; וכי המשיב לא שייך בין הטלפונים הניידים לבין המערערים ולא פירט אודות שרשרת החזקה בתפוסים אלה.

10. המשיב מנגד סומך ידיו על נימוקי החלטת בית המשפט קמא ומבקש לדחות את הערעור.

לעניין העברת חומרי החקירה, נטען כי היה והמערערים סברו שיש להשיג על החלטת הביניים, היה עליהם לערור על החלטה זו, ואין מקומה של הטענה להתברר בערעור דנן; כי ממילא מרבית חומרי החקירה הועברו לידי המערערים; כי אין מקום להעברת חומרי חקירה לשם בחינת מהימנות ומשקל הראיות או חומרי חקירה שנועדו לבסס את הגנת המערערים מההאשמות עצמן, שכן מקומן של סוגיות אלה להתברר בהליך העיקרי בנורבגיה; וכי אין מקום להעביר חומרי חקירה הנוגעים למעורבים אחרים בפרשה, מאחר שאין בהם כדי לגרוע ממעורבות המערערים עצמם במעשים המיוחסים להם.

11. באשר לבקשת ההסגרה עצמה, נטען כי דרישות הסף לשם הסגרת המערערים מתקיימות. זאת מאחר שלבקשת ההסגרה צורף מסמך מיום 15.11.2019 אשר כותרתו "מסמך האשמות" (Charge Sheet), המונה את ההאשמות המופנות כלפי המערערים מטעם השלטונות בנורבגיה, החתום על ידי תובעת; וכי נורבגיה היא המקום המתאים להעמדת המערערים לדין, לאור העובדה שקורבנות הפרשה נורבגיים.

כמו כן, נטען כי נקיטת הליכי הסגרה לידי המדינה המבקשת, אשר לה נתונה סמכות שיפוט בעניינם של המערערים, אינה חותרת תחת ניהול תיק חקירה בישראל.

זאת, שעה שנתונה לה סמכות לחקור את המערערים בגין עבירות שלפחות חלקן נעברו בישראל, וכל עוד לא נתגבשה עילה בדין המונעת הגשת כתב אישום בישראל, כגון ביצוע ההסגרה בגין אותו מעשה. המשיב ממשיך ומוסיף מספר טעמים העומדים ביסוד גישה זו, ובפרט כי ניהול הליך חקירה מתבקש לצורך חקירת עבירות נוספות העולות בפרשה ואשר לא התבקשו בבקשת ההסגרה; בכדי לחקור מעורבים נוספים, שאין בעניינם הליך הסגרה פעיל; וכך לשם שקילת הגשת כתב אישום בישראל, היה וההליך ההסגרה לא ייצא אל הפועל.

באשר לתשתית הראייתית העומדת ביסוד בקשת ההסגרה, סומך המשיב ידיו על קביעותיו של בית המשפט המחוזי; טוען כי תשתית ראייתית זו מלמדת על זיקה משמעותית בין מעשי המרמה לבין המערערים ועולה כדי "אחיזה לאישום"; ומפנה לחומרים נוספים התומכים במיוחס למערערים, ושלא צורפו לבקשת ההסגרה, אשר יש בהם כדי ללמד על זיקה בין עטיה למעשי המרמה.

בכלל זה, המשיב טוען, בין היתר, כי כלל החפצים נתפסו כדין, על יסוד חשד סביר שהם שימשו לביצוע עבירה, בהסתמך על נתונים שהתקבלו מהרשויות הנורבגיות, לרבות מספר טלפון ששימש לביצוע מעשי המרמה, איכוננו במקום המעצר, נתונים בדבר ריבוי מבצעים וכן ההתרחשויות בזירת המעצר המפורטות לעיל.

יוער כי, בא כוח המשיב בטיעונו בדיון בפנינו ובמענה למכלול טענות באי כוח המערערים, הדגיש כי הליך ההסגרה הוא הליך מקדמי; וכי חלק ניכר מטענות באי כוח המערערים, מקומן להתברר בתיק העיקרי, בכלל זה לעניין דיותן של הראיות, ועל אחת כמה וכמה, עניין משקלן ומהימנותן.

דיון והכרעה

12. דין הערעור להידחות.

תחילה, דינן של השגות המערערים על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 17.5.2020, בה דחה בחלקה את בקשת המערערים להעביר לידיהם חומרי חקירה נוספים – להידחות על הסף. זאת, שכן הדרך להשיג על החלטה בעניין עיון בחומרי חקירה בהליך הסגרה היא באמצעות ערר ולא במסגרת הערעור (בש"פ 501/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיו, פסקה 5 לחוות דעתו של השופט א' א' לוי וכן חוות דעתו של השופט י')

דנצינגר (10.5.2009); כן ראו בש"פ 4264/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' נובק ((24.6.2010).

אף לגופו של עניין לא מצאתי כי יש מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. כפי שיפורט להלן, הליך ההסגרה אינו בא במקומו של ההליך הפלילי במדינה המבקשת וכתחליפו. משכך, אין חובה על המדינה המבקשת לצרף את מלוא החומר הראייתי, כל שעליה לעשות הוא להציג באופן הוגן את התשתית הראייתית הלכאורית נגד המבוקש (ע"פ 4576/18 גרוס נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.2.2019) (להלן: עניין גרוס)). הנה כי כן, לא מצאתי כל ממש בטענת המערערים כי נורכגיה נדרשה לצרף בבקשת ההסגרה חומרי חקירה נוספים אשר נאספו במסגרת תיק החקירה הישראלי, כאשר, כפי שיורחב בהמשך פסק דין זה, אין בהם כדי לחתור תחת התשתית הראייתית הקיימת והקושרת את המערערים במידת "אחיזה לאישום" למעשי המרמה.

13. תנאי הסף להכרזה על אדם כעל בר-הסגרה קבועים בסעיף 2א לחוק ההסגרה המורה כי:

- "(א) מותר להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת אם נתמלאו כל אלה:
- (1) בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים;
 - (2) האדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (להלן – המבוקש).
- (ב) מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת."

בעניינינו, משיגים המערערים על התקיימותם של התנאים הקבועים בסעיפים 2א(א) ו-2א(ב) לחוק ההסגרה.

דרישת סעיף 2א(א) לחוק ההסגרה שלפיה האדם שמבוקשת הסגרתו יהיה בגדר "נאשם" או שהוא "נתחייב בדין" במדינה המבקשת, פורשה בפסיקה באופן מרחיב, כך שאין מדובר בדרישה להגשת כתב אישום פורמלי דווקא, אלא די בקיומו של הליך פלילי נגדו במדינה המבקשת (ע"פ 250/08 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה יט ((12.3.2009).

ביסוד הגישה הפרשנית הרחבה מצויים מספר טעמים. ראשית, תכליתו של חוק ההסגרה היא בין היתר בירור אשמתו הפלילית של אדם. הואיל ובירור האשמה יכולה

להתחיל עוד קודם להגשת כתב האישום, אין למנוע את הליך ההסגרה רק בשל העובדה שהחקירה טרם הבשילה לכדי כתב אישום. שנית, דרישה מצמצמת שכזו, עלולה אף לסכל תכלית נוספת של חוק ההסגרה, היא יצירת כלי משפטי לשיתוף פעולה בין-לאומי למלחמה בפשיעה (ע"פ 5275/01 ז'ורבלוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 324, 328–329 (2002)).

במקרה דנן, כפי שפורט בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובתגובת המשיב, הוגש מסמך רשמי מממשלת נורבגיה הקרוי Charge Sheet, אשר מונה את ההאשמות נגד המערערים וחתום על ידי תובעת; וכעולה מבקשת ההסגרה, נורבגיה התחייבה שלא להעמיד את המערערים לדין בגין עבירה אחרת. לגישתי, די בכך כדי לקיים את התנאי בדבר קיומם של הליכים פליליים נגד המערערים במדינה המבקשת לשם ההכרזה על כל אחד מהם כעל בר-הסגרה.

לעניין זה, יודגש כי אין בעצם המשך קיומה של חקירה פלילית בישראל בעניינם של המערערים כדי למנוע את הסגרתם – אף שהמשך ניהול ההליך הפלילי בנורבגיה והרשתתם עשויים למנוע את העמדתם לדין בישראל בגין אותם מעשים (ראו סעיף 2ב(א)(4) לחוק ההסגרה כמו גם סעיף 9 לאמנת ההסגרה, הקובעים כי המבוקש לא יורשע פעמיים; כן ראו ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353, 432 (2005) (להלן: עניין רוזנשטיין); ע"פ 5227/10 יובל נ' מדינת ישראל, פסקה 92 (2.4.2012); השוו גם לסעיפים 9 ו-15 לחוק העונשין).

מקובלת עליו עמדת המשיב כי לנורבגיה נתונות "מרב הזיקות" למעשה העבירה, ובפרט בשים לב שנפגעי העבירה נמצאים שם, וכי לנוכח זאת, אין מקום לעשות שימוש בסמכות השיפוט הנתונה לישראל ולסרב לבקשת ההסגרה (ראו והשוו עניין רוזנשטיין, פסקה 46 ו-61).

כמו כן, לא מצאתי כי בית המשפט המחוזי שגה בקובעו כי תנאי ההדדיות, לפי סעיף 2א(ב) לחוק ההסגרה, מתקיים במקרה דנן, וזאת על אף שנורבגיה אינה נוהגת להסגיר את אזרחיה, ותחת זאת מעמידה אותם לדין בתחומה. כפי שהבהרתי בעניין למפל:

"תנאי ההדדיות מתקיים גם מקום בו המדינה המבקשת אינה נוהגת להסגיר את אזרחיה אלא מעמידה אותם לדין בתחומיה, באופן המקיים את העקרון 'הסגרה או שפיטה'. בדרך זו מגשים עקרון ההדדיות את תכליתו לקדם שוויון

וכבוד בין מדינות, כמו גם שיתוף פעולה בינלאומי
 במאבק בפשיעה" (ע"פ 8304/17 למפל נ' היועץ המשפטי
 לממשלה, פסקה 30 (8.5.2018) (להלן: עניין למפל)).

על כן, דין טענת המערערים שלפיה אין להסגירם לאור עקרון ההדדיות –
 להידחות.

14. לצד זאת, לא מצאתי מקום להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי שלפיה הונחה
 תשתית ראייתית לכאורית מספקת, כנדרש בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה.

כפי שנפסק לא אחת, חומר הראיות הלכאורי שצורף לבקשת ההסגרה על בסיסו
 בית המשפט אמור להכריז על המבוקש כבר-הסגרה, אינו נדרש לבסס את המסקנה כי
 המבוקש אשם ויורשע בדין. תחת זאת, נדרש להצביע על "אחיזה לאישום" המצדיקה
 את המשך בירור אשמתו של המבוקש במדינה המבקשת להסגירו אליה (עניין למפל,
 בפסקה 22; עניין גרוס, בפסקה 13).

על כן, בשלב זה של ההליך אין להידרש למשקל הראיות, מהימנותן וקבילותן.
 בפרט, בחינת מהימנות הראיות תתברר בהליך העיקרי שעתיד להתקיים במדינה המבקשת
 (ע"פ 6003/19 גרינס נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 17 (3.9.2020)).

במקרה דנן, הוצגו ראיות רבות המלמדות על קיומה של אחיזה לאישום המיוחס
 למערערים. תיעוד ניסיונו של חלווני להיפטר ממכשיר הטלפון שהיה ברשותו בעת
 מעצרו; החומר שנמצא במכשיר הטלפון שנטען כי הושלך על ידי חלווני ממנו ישנה
 גישה לתיבת הדוא"ל ששימשה לביצוע מעשי המרמה והתקשרויות עם המתלונן; דו"ח
 החקירה המלמד כי היה בתיקו של עטיה מכשיר טלפון שבו פרטי חשבון הבנק ששימש
 לביצוע מעשי המרמה, כרטיס טיסה על שם אחד המתחזים, וכן התקשרויות רבות בינו
 לבין המכשיר המשוך לכאורה לחלווני – כולם מבססים "אחיזה לאישום" אשר די בה
 כדי לקיים את התנאים הקבועים בחוק ההסגרה.

בהקשר זה, אין לקבל את טענת המערערים שלפיה הראיות האמורות נתפסו שלא
 כדין בהיעדר חשד סביר לביצוע עבירה. כפי שהבהיר המשיב בתגובתו לערעור דנן, חפצי
 המערערים נתפסו לאור נתונים שנמסרו מטעם משטרת נורבגיה לישראל, אשר ניהלה
 חקירה סמויה תוך שיתוף פעולה עם המתלונן, שהמשיך לעמוד בקשר "מבוקר" עם
 המערערים, ואיכנו הטלפונים של המערערים באזור ביצוע מעצרו.

לצד זאת, יתר טענות המערערים – המופנות רובן ככולן לשאלת מהימנותן ומשקלן של הראיות והשתלבותן אלו עם אלו – מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי בעניינם.

15. לבסוף, אין לקבל את טענות המערערים שלפיהן ההסדר הקבוע בחוק ההסגרה אינו חוקתי – אשר נדחו פעם אחר פעם בפסיקות בית משפט זה. כפי שהדגשתי בעניין למפל:

”חוק ההסגרה משמש מעטפת לטיפול המשפטי במי שנחשדו או הורשעו בביצוע פשעים במדינה אחרת. ככזה, עורך החוק איזון ראוי בין שמירה על זכותו של אדם לחירות מפני הסגרה לבין חובתה המשפטית של מדינת ישראל למלא אחר התחייבויותיה הבינלאומיות, וזאת באמצעות קביעת התנאים להסגרה (בסעיף 2 לחוק) והסייגים להם (בסעיף 1 א ו-2 ב לחוק). איזון זה נועד לשמור על תכליות דיני ההסגרה, אך לא פחות מכך, להבטיח כי מדינת ישראל לא תהפוך למדינת מקלט עבור מי שנחשדו בביצוע פשעים ומי שהורשעו בדינם” (עניין למפל, בפסקה 42. ראו גם: עניין רוזנשטיין, בפסקה 37; ע”פ 6182/98 שינבין נ’ היועץ המשפטי לממשלה, פ”ד נג(1) 625, 658–660 (1999); ע”פ 2144/08 מונדרוביץ נ’ מדינת ישראל, פסקאות 31–40 (14.1.2010)).

אכן, ישראל אינה מקום מפלט לעבריינים. במקרים שבהם עולה בידי המשיב להראות כי מתקיימים בעניינו של אדם התנאים להכריז כי הוא בר-הסגרה, בית המשפט לא יהסס לעשות כן.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, י"ח בתמוז התשפ"א (28.6.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת